

Ur-Baptistisk Pingst - brev 113

Tungotal och uttydningar

Utifrån egen bedömning får jag konstatera att jag aldrig någon tid förut i mitt liv och min tjänst för Gud, av nåd har fått profetera så ofta som under de senaste åren. Och då menar jag framställan med ansatsen "Så säger Herren" först. Antigen har jag både talat i tungor och uttytt, enbart framburit en profetisk hälsning utan tungotal före, eller så har det rört sig om uttydning av tungotal som annan person kommit med. Vissa gånger har jag nästan i förväg upplevt inom mig att en profetisk hälsning håller på att "födas". Andra gånger har jag själv blivit som överraskad av vad som Anden leder mig till att uttala. Till saken hör att det ökade bruket av nådegåvan, har skett mitt under det att jag har försämrats i mitt skelett – som fört med sig smärta i snart hela kroppen.

Två gånger under en Israelresa som Kerstin och jag gjorde tidigt den här våren (2017) talade jag i tungor och uttydde. Först skedde det efter en dopförrättning i floden Jordan och sedan ihop med en nattvardsgudstjänst vid Trädgårdsgraven i Jerusalem. Det första budskapet kom så plötsligt och kändes omöjligt att hejda. Det andra växte liksom succesivt fram inom mig innan jag "förlöste" det. Det blir ju så olika då det är Anden som verkar. Profetians gåva ska efter Bibelns undervisning kontrolleras av profeten. Men samtidigt är Andens verkan likt hur vinden ostoppbar far fram. Detta är både heligt, härligt, spännande och allvarligt på en gång.

Hur profetiskt tal tas emot, går inte att ha något färdigt facit för. Ibland kan det framgå klart att det fanns en adressat. Vid andra tillfällen dröjer det kanske länge innan någon berättar. Men det är mest vanligt att ingen uppmärksammar sig vara mottagaren. Detta måste den med profetisk gåva både tåla och ge erkännande åt. Att ta det lugnt och överlämna saken åt Gud är det då bäst att göra. För övrigt är det alltid av högsta värde, att inte tänka för mycket på förutsättningar, sammanhang och omständigheter vid profetisk tjänst. Om man i tro ser in i Guds "ansikte" vid tungomålstal och uttydning, är risken mindre att det blir störningar på tråden. Missbruk, handlar inte bara om att eventuellt profetera "för ofta" eller profetera utifrån möjligheten till en "plats i solen", utan det gäller all typ av självpåtaget eller slarv.

Vare sig ett profetiskt tal är riktat till en församling, en grupp eller till en enskild person, är prövning av det sagda både bibliskt och mänskligt sunt. Den som står i profetisk tjänst och inte vill underkasta sig prövning, har kanske utan att förstå det gått i en högmodsfälla. Att i sitta i en sådan och kräva absolut acceptans för sin nådegåvotjänst, blir mest ynkligt men kan också bli till det Bibeln kallar synd – till ett brott mot Guds ordnade vilja och plan. Här kan ingen slå sig för bröstet. Ingen är fullkomlig. Den som sitter i eget glashus bör inte kasta sten på andras. Men frimodigt överlämnande åt den helige Ande, i Jesu namn, är ett måste för att den här omnämnda gåvan – över huvud taget ska bli brukad och hörd. Att vänta på bättre tider eller tillfällen, är ingen lösning. Här gäller inte devisen: "Den som väntar på något gott väntar inte förgäves." Däremot bereds det inte utrymme för, "Så säger Herren", i samma utsträckning som förr inom kristenheten.

När jag 1972, 3-4 år efter min omvändelse från 5-årig avfällighet, blev ombedd av dåvarande pastorn i Filadelfiaförsamlingen i Lammhult och en äldstebroder, att utifrån mitt bruk av

nådegåvan(orna) tungomålstal och uttydning, följa med på ett sjukbesök till psykvdelningen på Ryhov i Jönköping där en äldre kvinna från församlingen var "intagen" med eget rum. Helt bekvämt kändes det inte. Lite som att det förväntades att jag skulle styra Anden. Inte för att det blev ett andligt nederlag för mig (jfr. infobrev nr 41) – för enligt de som bett mig följa med så kom jag att tala i tungor på ett annat sätt än de hört förut – men på hemvägen bestämde jag mig ändå för att inte låta mig bli som "anlitad" att profetera fler gånger. Även om jag har hållit detta inre löfte, har det varit nära i vissa behjärtansvärda lägen att gå över gränsen för vad som varit Andens ledning och måttstock för mig. Outtalat kan det andas vägar till status, men viftandet med pengar är inte heller långt borta. Risker är betydande att det kan framställas eget, alltså påhittat. Det gäller att vara vaksam på att Frestaren med sina frestelser, dyker upp i Guds allra godaste situationer. Men den helige Anden i oss, är i allt starkare – med vår tillåtelse och överlåtelse – än den onda andevärlden.

I Herren Jesus Kristus!

Sigvard Svärd